

HET VLAANDRICH
LOURDES

DE VEREERING DER ONBEVLEETE MAAOD MARIA

VAN DE RIJKE VAN DOESTARREN

DOOR

EMIEL SCHEERLINCK

Onderpastoor.

GENT.

GENGOTSCHAP VAN DEN H. CAROLUS BORROMEUS.

Steendam, 17. — 1875.

⌘ Grot van O.L.V. van Lourdes =

Van der Vliet

HET VLAAMSCH E

LOURDES

OF

DE VEREERING DER ONBEVLEKTE MAAGD MARIA

AAN DE ROTS VAN OOSTAKKER

DOOR

EMIEL SCHEERLINCK

Onderpastoor.

GENT,

GENOOTSCHAP VAN DEN H. CAROLUS BORROMÆUS,

Steendam, 17. — 1875.

Verklaring van den Schrijver.

* Om te gehoorzamen aan het besluit van Paus URBANUS VIII, 3 Juni 1631, verklaar ik aan alle in dit boek medegedeelde wonderen, openbaringen, gunsten en andere aangehaalde gebeurtenissen, geen ander dan louter menschelijk gezag te willen geven. Zij hebben enkel eene historische weerde en niets meer. Als gehoorzame zoon onderwerp ik mij aan de H. Roomsche-Katholieke Kerk en den H. Apostolischen Stoel en keur goed en verwerp al hetgene de H. Kerk in hare onfeilbare uitspraak aanneemt of afkeurt.

BISSCHOPPELIJKE GOEDKEURING.

Wij hebben met veel voldoening het schoon werk van den Eerw. Heer SCHEERLINCK gelezen en Wij bevelen het alle geloovigen aan, die er nieuw betrouwen op de smeevende almacht van Maria zullen putten en dus door Maria zullen komen tot O. H. Jezus Christus, die geloofd zij in alle eeuwen.

Gent, 11 Juli 1875.

† HENRIC. *Bisschop van Gent.*

OPDRACHT.

O Maria! aan wie iedereen zooveel genade en zegeningen verschuldigd is, ontvang de nederige hulde van een hert, dat, na u tot heden onverpoosd bemind te hebben, u nog zijne rechtzinnige liefde schenken wil en dat voorwaar geene grootere vreugde smaken kan dan uwe goedheden en grootheid te verkondigen.

O zuivere Lelie, ik durf de vaste hoop koesteren, dat dit geschenk, hetwelk, in vergelijking uwer diensten, zeer gering is, nogtans aan uw moederhert aangenaam zal wezen, dewijl ik het u uit loutere liefde opdraag. — Neem het aan, o dierbare Moeder, en bescherm het als uw eigendom; maar weet, dat ik tot enkele belooning verlang u inniger dan voorheen te beminnen en uwe liefde in de herten van anderen te zien gloeien.

Aan de allerzuiverste en allerheiligste Maagd zij dus en blijve deze nederige beschrijving, ten blijke van mijne innige liefde, eerbied en betrouwen toegewijd en opgedragen!

DE SCHRIJVER.

VOORWOORD.

Na eene gelukkige reis kwamen wij den 21 Augustus 1874 te Lourdes in Frankrijk aan, en gingen gedurende zeven dagen ons nederwerpen voor de grot, waar Maria in eene verschijning het voorrecht harer Onbevleete Ontvangenis deed gelden. Wij zagen den ontzaglijken toeloop van geloovigen die, evenals wij, tot dit gezegend oord heenstreamden om er hulp, troost en vrede te vinden : wij hoorden Maria's lofzangen machtig tegen de eeuwenoude rotsen van Massabielle bonzen, en spraken met gelukkige stervelingen, die, eertijds door ongeneesbare ziekten en ellenden ten gronde gedrukt, nu, dank aan Maria's goedheid, gansch genezen en gezond voor ons stonden.

Dit alles maakte op ons eenen zaligen indruk, en deed ons in 't gedacht tot het geliefdkoosd Vlaanderen terugkeeren om aan het nieuw heiligdom, door de onverzettelijke godsvrucht der Vlamingen het *Vlaamsche Lourdes* genaamd, te denken ; dat heiligdom, hetwelk pas ontloken en nauwelijks opgericht, nu reeds in België en in den vreemde als een toevluchtsoord gekend is. Wij hebben het troostvolle geluk genoten het te zien ontluiken, en zijn ooggetuigen geweest der bemoedigende gebeurtenissen en plechtigheden, die er zich reeds zoo prachtig ontvouwd hebben ;

en daar te Lourdes rees eensklaps het gedacht in ons op, de geschiedenis van het Vlaamsche met die van het Fransche Lourdes te paren en ze beiden den Vlaamschen Katholieken bij onze terugkomst aan te bieden.

Deze gedachte, welke onzen geest op eens, als het ware onoverwinnelijk innam, mochten of konden wij niet onderdrukken. Wij deelden het ontwerp mede aan onze eerbiedwaardige overheid, aan eenige vrienden, die het ten volle goedkeurden en ons de onontbeerlijke aanmoedigingen en raadgevingen in het herte stortten; wat meer is, onze onderneming werd op voorhand gezegend door Mgr Langénieux, dan bisschop van Tarbes en heden aartsbisschop van Reims. Terwijl wij voordien doorluchtigen Kerkvoogd nederknielden, mochten wij uit zijnen mond de volgende troostende woorden hooren: « Uit ganscher herte » zegen ik het Belgische Lourdes door God en » Maria tot een groot uitwerksel bestemd, en in » den naam der Onbevleete Maagd zegen ik uwe » toekomstende moeite en werk. »

Achtbare Lezer, gij kent nu den oorsprong van het nederig werkje, dat gij in de hand houdt; duid het ons niet ten kwade, dat wij u ons oogwit voorleggen: Onze Lieve Vrouw meer en meer doen kennen met hare verschijningen te Lourdes te vertellen en derzelver bediedenis uit te leggen; het heiligdom van Oostakker, alreeds door zoovele wonderheden gekend, als eene vuurbaak voor lijdenden en zieken aanbevelen; eenige

gebeden in den mond der christenen leggen, om hen tot het uitdrukken hunner vragen te helpen : Ziedaar wat wij beoogen. Wij willen nog meer : het is misschien eigenwaan, maar de liefde tot Paus en Kerk dwingt er ons toe; wij begeeren de bedevaarten aan te moedigen. Het is immers daar, dat de samenleving haar hedendaagsch beschut vinden moet. Het Geloof bevestigt zich door die heilrijke betoogingen en ontdoet zich van de schandige kluisters des menschelijken opzichts. De Hoop werpt biddende blikken ten Hemel, doet in de hemelsche zalen het smeekend vergevingswoord klinken en schijnt de goddeloosheden van het verledene te vergeten om een zalig toekomend in te treden. De Liefde, met hare machtige taal, schijnt de volkeren op te wekken om ze naar den schoot der eeuwige waarheid te geleiden. Heilvolle beweging! God gave dat zij mocht voortduren en steeds aangroeien! Het is immers onze vurigste wensch (1).

Deze voorrede sluitende zeggen wij met den H. Bonaventura (2) : « Voorwaar, wij erkennen » rechtzinnig onze onbekwaamheid en uit hoofde » van de uitmuntende verhevenheid der stoffe, en » ten aanzien onzer geringe kennissen, onzer

(1) Wij gelooven aan eenen waren plicht te voldoen met hier den tol der dankbaarheid te betalen aan onzen vriend en reisgezel, den Heer Karel De Rudder, burgemeester en notaris te Oostakker. Het was hij die ons reisplan verveerdigde en ons, niettegenstaande de veelvuldige bekommelingen der reis, tot voorbeeld van vriendelijkheid en broederlijke toegevendheid strekte. Dat de H. Maagd van Lourdes hem zegene en beware.

(2) S. Bonav. prol. in specul. B. M. Virg.

» onbevoegdheid in de voordracht, onzer gees-
» telijke onvolmaaktheid en, ja, onzer onweer-
» digheid om zoo een verheven voorwerp van
» lofprijzing te durven behandelen. » Moet ons
dit echter terugschrikken? O neen, de H. Ilde-
phons zegt immers (1) : « Geen sterveling is
bekwaam den lof der Allerheiligste Maagd naar
weerde te verkondigen; geene tong vermag de
geheimenissen uit te drukken, die in Maria vol-
trokken werden. Maar ontbreekt ons de macht
om Haar te eeren, zooveel Zij het verdient, wij
kunnen den H. Geest om bijstand smeeken, die
Maria met genaden vervult en met een onmeet-
baren schat zijner mildste geschenken verrijkt
heeft. »

E. S.

Oostakker, feest van O. L. V. *Hulp der Chris-
tenen*, 24 Mei 1875.

(1) Serm. 2 de Assumptione.

HET VLAAMSCH E LOURDES

4de DEEL.

De Genezingen.

XVI.

Hortensia Scheerlinck.

Maria, Moeder lief, vooraleer de volgende genezing in dit aan U toegewijd werk neder te schrijven, werp ik mij voor uw beeld ter aarde neder om U te bedanken over de uitstekende weldaad, die gij aan mijne lijdende ouders en familie bewezen hebt. O lieve Moeder, Gij alléén met uwen goddelijken Zoon weet wat ik u vroeg, toen ik te Lourdes voor de heilige rots

nevens mijnen dierbaren reisgezel nedergekniel was. Met deze genezing te verleenen, hebt gij een deel mijner vurigste wenschen verhoord. Troosteres der bedrukten, heb duizendmaal dank. O vleklooze Maagd van Lourdes, uw naam zal alle dagen op mijne lippen zweven, uit erkentenis wijd ik nu toe tot uitbreiding van uwen eeredienst al wat ik ben en bezit; mijn laatste adem zal een dankgebed voor u wezen.

Achtbare Lezer, het is de genezing mijner jongste zuster, die ik u moet verhalen. Met mij moet gij den drempel van het ouderlijk huis betreden om ooggetuige te zijn van het leed, dat de Maagd van Lourdes willen stuiten heeft.

Mijne zuster Hortensia, de jongste der familie zijnde, had op eene bijzondere wijze de algemeene liefde op zich getrokken, maar scheen integendeel ook door Gods aanbiddelijke voorzienigheid geschikt om het kind der beproevingen en der droefheid te zijn. Over eenige jaren deed zij eenen grooten val, waarbij zich in de rechterbil eene wonde vertoonde die gedurig lekte en het jonge kind met eene bederving der beenderen bedreigde. Gelukkig was de heilkunst machtig genoeg om den voortgang dezer kwaal tegen te houden. De wonde ging toe en er bleef haar enkel eene kleine stramheid in den gang.

Met de Paaschvacantie van 1872 nam zij als kostscholierster haren intrek in het gesticht der Benedictijnernonnen, te Geeraardsbergen. Zij genoot alsdan eene goede gezondheid en kon zich met alle gemak aan hare opvoeding toelleggen. Deze gelukkige toestand mocht, eilaas! niet lang duren. In de maand November 1872 gevoelde Hortensia groote vermoeienissen in de beenen, pijnen in het hoofd; dit alles werd door eene groote beving der ledematen en eene sprakeloos-

heid opgevolgd, en twee groote zenuwaanvallen velden het tenger meisje op een lijdensbed neder. Zij keerde op Zondag 23 Februari 1875 naar het ouderlijk huis terug, waar men Hortensia met de allergrootste zorgen omringde, vermijdende al wat op haar eenen slechten indruk zoude kunnen maken, maar de kwaal scheen met de liefderijkste zelfopofferingen te spotten. Zij verergerde van dag tot dag, tot zooverre dat het jonge kind soms twee en drie, ja zelfs tot vier aanvallen dagelijks moest verduren, en dit duurde drie maanden. Toen zij in die zenuwaanvallen was, verloor zij alle bewijstzijn, en de klagende en hertscheurendste kreten, die haren boezem ontsprongen, getuigden alleen dat het leven dit lijdend lichaam nog bezielde. Men vertrouwde haar toe aan de geneeskundige zorgen der Heeren De Cock, te Geeraardsbergen en Lud. Van Londersele, te Haaltert.

Met het begin van het jaar 1875, en wel namelijk in Februari, nam de ziekte eene andere wending en veranderde eensklaps in den hik. De hik is eene stuipachtige onvrijwillige inademing, door de schielijke samentrekking van het scheivlies of middelrif teweeg gebracht en door eene luidruchtige en heesche trilling van de lippen der luchtpijpen vergezeld. De zieke gevoelt een groot ongemak en eene algemeene vermoeienis aan den opperbuik en aan het onderste der borst, en is als geradbraakt door de menigvuldige en geweldige achtereenvolgende schokken, die het hoofd en gansch het lichaam schudden. De hik herhaalt zich dikwijls en komt altijd door min of meer achtereenvolgende aanvallen terug, duurt vooreerst eenige uren en daarna verschillende dagen, en in dit laatste geval, kan de hik door zijn eigen zelven eenen aandrang van bloed naar het hoofd, eene koortsdolheid (*délire*) of

eene algemeene opgewondenheid, die de noodlottigste gevolgen heeft, teweegebrengen (1).

Deze was nu de nieuwe plaag, die zich van het lichaam mijner jongere zuster meester maakte. In den beginne kwam de hik alleenlijk met den middag en den avond op, de maag weigerde alle voedsel. Die toestand bleef vier weken lang voortduren, maar dan eilaas! kwam de kwaal aan het noodlot. 't is tijdperk; de hik nam zoo geweldig toe, dat hij 's morgens vroeg begon en tot 's avonds voortduurde; hij putte hare alreeds verminderde krachten uit, en Hortensia viel van den eenen aanval in den anderen. Met moeite kon zij spreken, hare stem was heesch en het was haar volstrekt onmogelijk een woord van drie of vier lettergrepen uit te spreken. De hik bracht de bitterste jammerkreten voort, die het versteendste hert bewogen; de geburen hoorden ze tot in hunne huizen, en toen Hortensia krachten genoeg bezat om op straat de frissche lucht te gaan inademen, dan loochenden de menschen hunnen weg, om voorbij haar niet te moeten gaan; niemand kon inderdaad die hertscheurende kreten verdragen of de wreede samentrekkingen van het lichaam zien. De geneesheer Van Londersele putte zich uit in zorgen en in hulp, legde trekpleisters op de borst en op den rug der zieke, en nogtans mocht de jeugdige martelares op geen de minste beternis aanspraak maken; het was alreeds veertien dagen dat zij eenig voedsel genomen had. De droefheid kwam dan voor goed in het huis mijner ouders zetelen; vreugdeen moed werden er uit gebannen. Iedereen was radeloos, weende en zuchte. Voor hen stond eene dochter, wier foltering men niet lenigen kon, en in het verschiets zag men alreeds de dood bereid om de jeugdige bloem van

(1) Ed. Monneret. Pathologie générale. — Hoquet.

haren stengel te rukken. Gedurende acht dagen had de hik nog geene drie uren opgehouden, tenzij des nachts, dank aan eenen slaapdrank, dien de geneesheer voorschreef om aan het gemarteld lichaam ten minste eenige rust te doen genieten.

Men was van de menschen verlaten, maar wat zij niet vermogen, kan toch de almogende God. Gansch de familie besloot dan hare toevlucht tot O. L. V. van Lourdes te nemen om haar de genezing der jongste van het huisgezin af te smeeken.

Ik; van mijnen kant, wist wel dat Hortensia lijdend was, maar haar erge toestand was mij onbekend. Oordeel dus over mijne gesteltenis, toen ik op Dinsdag 8 Maart de volgende tijding ontving: « De staat van » Hortensia is reddeloos, en wij hebben geene andere » hoop van beternis meer dan in Gods almacht en in » Maria's goedheid. Het is onmogelijk voor onze zuster » dit nog lang uit te staan. Wij hebben dus besloten » eene novene ter eere van O. L. V. van Lourdes te » beginnen; zend alle dagen iemand tot de rots van » Sloodendriesch; aangezien het ons onmogelijk is naar » Oostakker te komen, zullen wij onze meening bij » deze des bezoekers voegen. » Ach! die tijding was voor mij als een donderslag! Verwijderd van hen die zooveel leden en onvermogen hun eenige hulp of troost aan te bieden! Ik begaf mij zonder dralen naar de rots van het Vlaamsche Lourdes en schreef aanstonds eenen brief, latende weten dat ik het plegen der novene en het negendaagsch bezoek op mij nam, er bij voegende, dat voorwaar niemand beter voor Hortensia kon bidden dan een broeder die, aan hare beproevingen deelnemende, beter dan een vreemdeling wist, wat hij aan de Troosteres der bedrukten vragen moest. Ik vraag u om verschooning, achtbare

Lezer, dat ik mijnen persoon vooruit stel; het is niet uit hoogmoed, ik ben ten innigste over mijne wezenlijke nietigheid overtuigd, maar ik ben er toe verplicht door de echtheid des verhaals.

De novene werd wel onderhouden; menigvuldige vrienden, hun zij dank, hadden welwillend aan deze plechtige smeekgebeden willen deelnemen; de zieke bad zooveel mogelijk, dronk dagelijks het water der miraculeuze bron, en gansch het huishouden naderde tot de HH. Sacramenten. Ik van mijnen kant ging dagelijks tot de rots van Oostakker. De natuur was nog niet ingeslapen, toen ik mij voor het wonderbaar beeld van het Vlaamsche Lourdes bevond. Niet het minste gerucht kwam mijn biddend hert stoornis brengen, aan mijne zijde stonden twee waslichten te gloren, zij moesten immers met mij bidden, en in het zand nedergeworpen sprak ik het volgende gebed: « O Maria, » een onweerdige zoon is aan uwe voeten nederge- » knield; hij komt u eene gunst afsmeeken niet voor » zich, maar voor eene lijdende zuster, voor zijne on- » troostbare ouders. Maria lief, genees mijne zuster! » Gij weet, o goede Moeder, met welke liefde ik mij » tot het beschrijven uwer weldaden onledig houd; » laat mij toe bij de alreeds bestatigde genezingen hier » bekomen, deze van mijne zuster te voegen. Uw naam » zal meer gezegend worden en het betrouwen in uwe » goedheid zal krachtiger worden. O Maria, aanhoor » mij toch! moeder iemand onzer familie lijden, dat uw » goddelijke Zoon mij als zoenoffer kieze; ik zal gretig lijden, maar genees mijne zuster, heb medelijden » met mijne ouders! » De eerste morgenstraal verscheen en vond mij nog smeekend aan Maria's voeten, de zilveren tonen der Angelusklok dreunden in de verte en zegden mij dat ik het II. Misoffer moest gaan

opdragen. Ik wierp mijne smeekende oogen op het beeld en ging henen, overtuigd dat mijn onbeduidend maar toch zoo wel gemeend gebed in Maria's medelijdend hert weerklank zoude vinden. Mijne zieke zuster was immers alreeds tweemaal voor het beeld der Maagd van het Vlaamsche Lourdes te Oostakker komen bidden, en die gebeden, aan de onze gepaard, waren gewis in de vergetelheid niet gedompeld.

De negende dag der novene was eindelijk aangebroken. Naar Oostakker gaan was onmogelijk, daarom besloot men de novene te sluiten met het inrichten eener bedevaart tot O. L. V. van Lourdes, in de alreeds zoover gekende kapel van Aaigem vereerd. Het was de zieke onmogelijk den afstand van 6 kilometers af te leggen; de Heer Burgemeester kwam zijn rijtuig aanbieden, en dit aanbod werd met dankbaarheid aanvaard.

De geneesheer kwam juist op 17 Maart, laatsten dag der novene en dezen der bedevaart, rond den middag Hortensia bezoeken. De ongelukkige was wederom aan eenen schrikkelijken aanval onderhevig, en de geneesheer, wiens goedheid en medelijden door iedereen gekend zijn, zegde met de grootste aandoening, *dat het voor Hortensia onmogelijk was dit nog lang uit te staan.* De Heer Van Londersele wilde een nieuw middel werkstellig maken, dat men met het vallen van den avond in zijn huis mocht afhalen.

Het plechtig beslissingsuur was geslagen. De 18 meisjes, die mijne zuster ter bedevaart moesten vergezellen, traden het huis binnen. Welk oogenblik! De zieke naderde tót vader en moeder hun den zegen vragende; men weende bitterlijk, en aan de zuchten der aanwezigen kwamen zich huilend de jammerkreten van den hik voegen. De stoet ging henen, het was juist, alsof men een lijk uit het huis droeg.

Vader en moeder, beiden diep bewogen, gingen zich knielend voor het Maria's beeld nederwerpen, en God alléén weet welke vragen en zuchten het ouderhert op dit beslissend oogenblik Hem en Zijne Moeder toestuurd.

De bedevaarsters, na in de kapel der VII Weeën te Kerksken gebeden en waslicht ontstoken te hebben, trokken biddend naar Aaigem, terwijl Hortensia in het rijtuig stapte. Toen zegde de Heer Meganck, de droeve gesteltenis mijner zuster ziende : « Hortensia zal nooit levend te Aaigem komen. » Een andere persoon riep de bedevaarsters toe : « Bidt wel, opdat O. L. V. van Lourdes u zoude verhooren en Hortensia genezen, zoo niet, vraagt, dat zij de wereld zoude mogen verlaten, want het is niet meer verdraaglijk of zienlijk. »

De reis in het rijtuig was pijnlijk, en de goede gezellin, die Hortensia ter zijde stond, meende dikwijls dat het laatste oogenblik der zieke gekomen was. Eindelijk mochten zij het langgewenschte doelwit hunner reis genaken; de kapel van Aaigem rees voor hen op. De andere bedevaarsters kwamen toe en men trok de bidplaats binnen. De kwaal van Hortensia was zeer verergerd; niemand had den moed meer om te bidden, men zoude voorwaar de gebeden der stervenden moeten opzeggen hebben. De kapel dreunde door de jammerkreten der lijdende, wier hoofd met geweld achterover getrokken werd, terwijl gansch het lichaam in opschudding was. Sterven voor de voeten van het beeld der Vlekkelooze Maagd, welk benijdenswaardig geluk ! maar neen, Maria had besloten een nieuw bewijs harer macht en goedheid te geven. Op een teeken der zieke begon men onder het snikken en weenen te bidden, en men ontstak het waslicht ter eere van Maria. Eene zekere verandering veropenbaarde zich op het gelaat

van Hortensia, zij werd bleek; mijne andere zuster neigde zich tot haar om hulp te bieden. Bij het tweede tientje van den rozenkrans gevoelde de zieke zich als van eenen zwaren last verlost; een diepe zucht ontsprong hare borst, en juichend riep zij uit: « Ik ben genezen! » Zalig oogenblik door dankende tranen begroet! Men moest de gebeden staken, maar de hik ook en al de samentrekkingen des lichaams van Hortensia hadden opgehouden; zij was inderdaad plotseling genezen. Men hernam weldra het gebed, men las den rozenkrans, de litanie van O. L. V. van Lourdes, de 18 meisjes spraken eenen akt van toewijding uit, en de dankende plechtigheid werd in de kapel van Aaigem door een kruisgebed gesloten.

Men keerde al biddend naar Kerkken terug; men ging in de kapel der VII Weeën de dankbaarheid vernieuwen, en Hortensia ijldes spoedig naar het vaderlijk huis; waar zij, lijdend om 4 ure vertrokken, nu om 4 1/2 ure genezen terugstond. Zij liep het huis binnen, roepende: « Waar is vader, waar is moeder? » en zij vond vader en moeder nog voor het beeld van O. L. V. van Lourdes nedergeknielt. O liefde van een ouderhert! niets valt te zwaar, als het maar het geluk van een kind geldt. Hortensia, wetende wat men al voor haar gedaan had, riep troostend uit: « Weent niet meer, ik ben genezen; O. L. V. heeft mij genezen. » Zalig oogenblik, waarvan het heil nog vermeerderd werd door de liefdebetuigingen der toekomene bedevaarsters. Gansch het huishouden weende, en geen wonder, Maria had een einde gesteld aan de zwaarste beproevingen. Hortensia nam eenig voedsel en at met smaak, hetgene zij sedert drie weken niet had kunnen doen.

Mijne andere zuster ging volgens afspraak bij den

Heer Doctoor Van Londersele, die bij hare aankomst de geneesmiddelen ging bereiden. « Mr de Doctoor, riep mijne zuster uit, het is niet noodig. Hortensia is genezen! — Hoe genezen! wat is dat? — Dan vertelde zij het gebeurde, en de geneesheer innig bewogen antwoordde: « Ik zeg niet dat het eene miraculeuze genezing is, maar ik beken dat het wonderbaar is. Ik zal uwe zuster en familie zelf geluk komen wenschen en bij de eerste gelegenheid O. L. V. van Lourdes gaan bedanken. » Eenige dagen nadien kwam de geneesheer zijne belofte volbrengen, onderzocht Hortensia en zegde gansch verheugd: « Gij geniet nu eene goede gezondheid, ik wensch u geluk. » En onlangs, na aan eene wreede ziekte ontsnapt te zijn, schreef mij die goede geneesheer: « *In de omstandigheden, waarin de genezing uwer zuster gebeurd is, aarzel ik niet zé aan de zeer bijzondere tusschenkomst van onze goede en machtige Onbevleete Moeder Maria toe te schrijven.* »

De goede gezondheidsstaat van Hortensia blijft sedert den 17 Maart voortduren; men heeft niet meer den minsten aanval gewaargeworden. Zij is de vreugde des huisgezins, en met volle overtuiging schrijft zij hare genezing aan O. L. V. van Lourdes toe. Eenige dagen geleden is zij met hare gezellinnen naar Aaigem teruggekeerd, om er Maria te bedanken en er tot eeuwige gedenkenis in de kapel eene zilveren lamp te hangen.

Toen wij het opstel van dit relaas aan Hortensia mededeelden, onderschreef zij het met de volgende woorden: « Ik beken de echtheid dezer omstandigheden en schrijf mijne genezing aan niets anders toe dan aan de goedheid van O. L. V. van Lourdes. »

(Get.) HORTENSIA SCHEERLINCK.

Kerksken, 30 April 1875.

Mijne gansche familie, de 18 bedevaarsters en getuigen dezer genezing onderteekenden ook dit verslag; hunne namen zullen voor altijd met dezen van Hortensia onder de bescherming van O. L. V. van het Vlaamsche Lourdes gelegd worden.

Wij willen nogtans twee andere verklaringen mededeelen. De eerste is door de achtbare geestelijkheid en zes voorname inwoners en geburen onderteekend.

« Wij inwoners der gemeente Kerksken, verklaren » in volle waarheid :

» 1° Dat wij Hortensia Scheerlinck gekend hebben » eene goede gezondheid genietende.

» 2° Dat wij haar weten lijden hebben gedurende » drie weken aan eenen hevigen en aanhoudenden hik, » die den pijnlijksten indruk maakte op degenen die » het geluid der kwaal hoorden.

» 3° Dat zij, geene hulp bij de geneesmeesters » vindende, hare toevlucht tot O. L. V. van Lourdes » genomen heeft, en eene bedevaart tot de kapel van » Aaigem heeft ingericht op 17 Maart 1875, na de » welke zij op Kerksken is teruggekeerd, gansch » genezen van haren ergen en gevaarlijken hik, en » nu eene goede gezondheid geniet.

» Om deze wonderbare gebeurtenis te bevestigen » hebben wij ons handteeken ongedwongen verleend.

(Get.) » F. VAN HOEYMISSEN, pastoor; P. CLEREBAUT,
» onderpastoor; JOS. BAEYENS; THEOPHIEL
» SCHOTTE; DON. BAEYENS; FELIX MEGANCK;
» VICT. VAN WYNENDAELE; J. ROELANDT.

» Kerksken, 23 April 1875. »

De tweede getuigenis is ons, door gansch den gemeenteraad onderteekend, toegezonden :

« Wij, ondergeteekenden, Burgemeester, Schepenen » en Gemeenteraadsleden der gemeente Kerksken,

» arrondissement Aalst, getuigen en verklaren, dat
» Juffer Hortensia Scheerlinck, hier geboren en wo-
» nende, sedert drie weken aan eenen geweldigen en
» gedurigen hik onderworpen was, die haar in den
» deernisweerdigsten toestand stelde. Wij verklaren
» ook, dat zij in die droeve gesteltenis op 17 Maart 1875
» met andere dochters de gemeente verlaten heeft, om
» eene bedevaart ter eere van O. L. V. van Lourdes,
» in de kapel van Aaigem vereerd, te volbrengen met
» het inzicht hare gekrenkte gezondheid terug te beko-
» men, en dat zij op gemelden dag van daar, tot groote
» verwondering en voldoening van elkeen, terug is
» gekomen, gansch genezen van hare kwaal, die sedert
» dien nog niet is teruggekeerd.

» Tot bevestiging der waarheid gegeven te Kerksken
» in de zitting van 22 April 1875.

(Get.) » L. MEGANCK, burgem., F. COPPENS, EGIDIUS
WELLEKENS, schep., J. S. ROELANDT, J. SCHEER-
LINCK, D. VANDER SMESSEN, AMB. VAN MELLEBEKE,
FLORENT PHILIPS, LOUIS ROELANDT.

Stempel der gemeente.

Op bevel : De gemeente-secretaris,
A. DE NEVE.

De genezing mijner zuster is eene uitstekende wel-
daad ons door Maria geschonken, en wij sturen onze
vurigste bedankingen toe aan degenen die hunne gebeden met de onze vereenigden tot het bekomen dezer genezing; gansch verheugd mogen wij zeggen, dat die genezing veel bijgedragen heeft om den eeredienst van O. L. V. van Lourdes in het bij uitstek zoo katholiek Land van Aalst uit te breiden.

